

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

„med den opgave at afhjælpe den allerede i længere tid følte pladsmangel i museet.“

Ja, sådan stod der i kommissoriet i 1902.

Allerede denne kommission foreslog bl. a. en overbygning af gårdene, men der skete i øvrigt intet, og siden er der faktisk intet sket til afhjælpning af museets pladsmangel, ud over at museet til ophængning af en særlig af Rump skænket samling fik bygget en ny sal ved delvis overbygning af den ene gård.

Så fik man for 10 år siden det yderst beskedne anneks på Kastelsvej. Ellers er der intet sket ved bygningen, medens til gengæld samlingen af kunst er fordoblet. Der er ikke ved rigtig museal ophængning plads til indeværende århundredes kunst.

I 1938 nedsattes en ny kommission, der barslede med en betænkning i 1944, og den gik ud på store tilbygninger til museet i parken. En plan gik ud på, at man skulle udbygge museet mod Ørstedsparken, en anden, at der skulle indrettes pavilloner langs med Sølvgade, en plan, der ikke kunne føres ud i livet og nu er forladt af alle sagkyndige.

I 1958 genfremsatte museet planen fra 1902 for dog at få noget — planen om overdækning af de 2 gårde. Ved skitseprojekteringen ansloges omkostningerne til små 3 mill. kr. Til detailprojektering af denne plan stilledes 60.000 kr. til rådighed, altså i januar 1960.

Under igangsætningen af denne detailprojektering, der for første gang siden bygningens opførelse satte arkitekter i stand til i samarbejde med museets folk i dybden at undersøge bygningens virkelige konstruktion og muligheder, fremkom ideen til den plan, hvis honorering vi debatterer i dag, og hvis skæbne skal afgøres i dag.

Da de nye tanker om en større udnyttelse af bygningen fremkom, bad man den kgl. bygningsinspektør om at konkretisere disse tanker i et skitseprojekt, således som det er bygningsinspektørens opgave. Men

det viste sig for arkitekten, at et skitseprojekt ville blive uansvarligt, før man kendte bygningens virkelige konstruktion. Allerede den indledte detailprojektering af den første overbygningsplan havde nemlig afsløret, at Dahlerups museumsbygning i sin konstruktion og bygning ikke svarede til de foreliggende tegninger af bygningen. Der var faktisk ikke 2 mål, der svarede til tegningerne. Det samme forhold fra samme arkitekt har skabt betydelige kalamiteter på det kgl. teater, der også er bygget af Dahlerup. På kunstmuseet medførte det nu, at hvert rum måtte gennemmåles og hver konstruktion gennemundersøges, og det er altså dette fundamentalt nødvendige arbejde, visse medlemmer af det høje ting ikke vil honorere.

Ideerne voksede frem af selve den nødvendige, men uforudsete og meget tidkrævende opmåling af bygningen, der afslørede rum, der kunne anvendes på langt mere hensigtsmæssig måde, og faktisk uudnyttede arealer. Da arbejdet på skitseprojektet herved kom til at knytte sig til den minutløse detailopmåling, skiftede skitseprojekteringen ligesom af sig selv karakter til en detailprojektering. Det var denne ændring, der i dyb interesse for undersøgelsen af ideernes praktiske bærekraft skete på den ofte anførte egne risiko, og som resulterede i det store detailprojekt, der blev færdigt, før den fornødne bevilling hertil var sikret.

Jeg har hermed besvaret det ærede medlem hr. Damsgaards spørgsmål: hvem har anmodet teknikerne om at udarbejde projektet?

Det nye forslag har ikke blot øget udstillingsarealet med 67 pct., men har yderligere skaffet den udvidelse af arbejdsrum til forskning og konservering, som et tidsvarende museum kræver. Det har yderligere givet museet en foredragssal til henvendelse af et par hundrede mennesker, som muliggør, at museet kan delagtiggøre større kredse i forståelsen af samlingerne og medvirke til at levendegøre museets oplysende virksomhed, noget, som hele vort folke-